

Nezbytný doplněk zbytečné knihy

aneb myšlenky a ne-myšlenky

aneb hra na nemyšlenou

aneb před myšlenkou za myšlenkou nesmí nikdo stát, nebo nebudu myslet

Kdo se ptá na smysl života, tak je vlastně v pohodě - nic ho netrápí. Nejspíš se tak trochu nudí. Možná trochu víc než trochu. Jinak by řešil otázky přežití - jídla, pití, bydlení, zdraví ...

Má smysl ptát se na smysl?

Někteří lidé raději sledují život někoho jiného, než aby žili svůj vlastní. Dívají se na televizi. Čtou o hercích, herečkách, sportovcích a jiných "hvězdách", ale ve svém životě se příliš "hvězdnými" necítí. Někdo (pan X) může začít tvrdit že ti, kteří sledují bulvár jsou jsou tedy horši nežli ti, kteří bulvár nesledují. Pak se samozřejmě může cítit dostatečně nadřazen, neboť on je lepší - nechte nějaké podřadné tiskoviny. A pak přijde někdo jiný (pan Y) a řekne - jak je možné milý pane X, že rozděluješ lidi na ty, kteří čtou bulvár a ty, kteří jej nečtou? To je přece špatné takto rozdělovat lidi. Rozdělovat lidi může být velmi nebezpečné - rozdělovat podle rasy, barvy kůže, náboženského přesvědčení, oblíbeného časopisu, TV seriálu, dosaženého vzdělání, podle toho, zda někdo nechal či nenechal očkovat sebe nebo své děti (a proti čemu), zda volil a koho volil, jaký má názor na to a ono, ... Pan Y takto lidi nerozděluje. On je lepší, protože nerozděluje lidi. Jistě, že pan Y je přesvědčen, že je lepší, neboť on lidi nerozděluje.

Samozřejmě, že se pan Y mylí. Do které skupiny patří pan Y? Pan Y rozděluje lidi na ty špatné, kteří rozdělují a ty, dobré, kteří nerozdělují. Tak kam s ním? Asi počkáme na pana Z a ten nám to řekne:) Mimochodem, kdo je pan Z? Není to nakonec pan B? Či Bů? Nebo snad ... někdo jiný?

Záleží na tom, jak nasvítíme skutečnost. Z jednoho pohledu vidíme světlé věci, které se před námi vystavují (řekněme reklama na auto) a zároveň bychom si ovšem měli uvědomit, že čím více něco nasvítíme, tím větší vrhá stín (zplodiny, mrtví na silnicích, neštěstí, havárie, lidé zavření v montovnách a továrních halách, atd.). Samozřejmě, že tím nechci říci, že je třeba přestat jezdit automobily, nebo že se vše vyřeší elektromobilem či další nesmysly. Jen je dobré si uvědomit, že na vše se dá dívat z mnoha stran a z každé to vypadá jinak. To opět není nic nového (pod Sluncem). Proč si to ale většina lidí neuvědomuje? Nebo možná uvědomuje, ale nechová se podle toho?

Co třeba internet, mobily a další výdobytky lidstva. Většina lidí řekne, že je to skvělá věc. Na druhé straně je zde spousta (především dětí a mladých lidí) závislých na těchto technologiích. Lidé mají problém navázat kontakt jinak než na sociální síti. Mnoho času stráveného „na mobilu“, ...

Jak rychlý potřebujeme internet, abychom byli konečně šťastnými bytostmi? Jak rychlá auta, kolik televizí a s jakým rozlišením obrazovky, jak velký urychlovač částic musíme postavit, kolik sond vyslat do vesmíru, kolik planet kolonizovat, kolik chemie a léků, jak levnou energii potřebujeme, kolik volného času, kolik let života? Abychom byli alespoň trochu šťastnější.

Někdo může namítnout, že jen míchám nedůležité s nepodstatným, že plácám páté přes deváté a vše relativizuji. To je samozřejmě pravda. Až na to, že nic nerelativizuji. Žádná věc (hmotná i nehmotná), žádná událost, vlastnost (atribut), myšlenka, fakt nemůže stát sám o sobě. Vždy je ve vztahu k něčemu jinému. Vždy je součástí či důsledkem nějakého vztahu. Někaké relace. V tomto smyslu je vše souvstažné – relativní. Kromě takových pojmů jako je Vesmír, Veškerenstvo, Bůh, Takovost, Realita a podobně. Ovšem těžko říci, co vlastně tyto pojmy znamenají.

Les není jen součet stromů, zvířat a dalších „obyvatelů lesa“. Je to mnohem více. Jsou tam samozřejmě „vztahy“, kdy jeden požívá druhého, díky jednomu může druhý prosperovat, případně různé druhy symbiózy, chemické reakce – fotosyntéza, oxidace atd. Dále je zapotřebí sluneční svit, voda, atmosféra, nějaké podloží, na kterém se les odehrává ... A toto vše a ještě mnohem více se ukrývá ve slůvku les.

Pokud ovšem někdo jde do lesa porazit strom, tak samozřejmě neřeší mravence, veverky, houby, plísňe a fotosyntézu. Neřeší, zda něco rozšlápne či zahubí. Prostě porazí strom. Potřebuje vědět něco úplně jiného než je vztah muchomůrky červené a nějakého hmyzu, ptáků, hnijícího dřeva, dalších hub a podobně. Místo toho potřebuje vědět, který strom porazit (musí vědět co s tím stromem bude dělat a proč ho kácí). Musí vědět jak na to a musí k tomu mít vybavení a schopnosti.

Někdo se stará o les, aby mohl v budoucnu stromy porazit a zpeněžit. To je samozřejmě v pořádku. Ale pokud se dostaneme do stavu, kdy děláme věci jen proto, abychom je mohli zpeněžit, vystavujeme se nebezpečí. Můžeme se stát otroky hry na účel. Začneme dělat pouze věci, které nám přinesou nějaký užitek, ale časem zjistíme, že tento užitek je nám k ničemu. Že vlastně nevíme co chceme. Něco jsme chtěli dosáhnout, dosáhli jsme, ale není to ono.

Hora Lu v mlžném dešti, řeka Če za přílivu.

Kdybych tam nebyl, neměl bych klidu, bolestně bych toužil!

Dokud jsem tam nebyl, nezbavil jsem se bolesti z tužby.

Šel jsem tam a zase jsem se vrátil... Nebylo na tom nic zvláštního:

hora Lu v mlžném dešti, řeka Če za přílivu.

(Cesta Zenu)

Tím rozhodně nechci říci, že nemá smysl dělat věci pro peníze. Peníze jsou velmi užitečná věc. Nedokážu si představit, jak by vypadal obchod bez peněz. Vyměním pár bot za připojení k wi-fi a ještě přidám půl litru mléka. Podobně by bylo těžké měřit bez jednotky „metr“. Tato tyč je dlouhá jako 8 žížal. A žížala jako 2 cvrčci. A cvrček je dlouhý jako jedna šestnáctina této tyče. Problém peněz (a měření) je

v něčem jiném. Pokud totiž podlehneme iluzi „čím více, tím lépe“ (ať už peněz nebo metrů) tak se může stát, že se v tom zamotáme a nic „dobrého“ z toho nebude. K větě „čím více, tím lépe“ se ještě vrátíme.

CO budeš v životě dělat není tak důležité, jako JAK to budeš dělat, což v podstatě znamená, zda to budeš dělat s radostí či nikoli. Všichni chtějí být "nahore" a tím vytvářejí sílu nutící být jiné dole. Tato síla je násilí, úsilí, zbytečná pracovitost, snaha měnit správné v nesprávné (nebo naopak?)...

Pokud ovšem víme, co je správné a co nesprávné. A to víme.

Nebo ne?

Co je realita?

chleba kyne – rej kvasinek v míse

oheň hoří – rej atomů a molekul v krbu

kombucha (nevím ani co to je, ani co to dělá) – rej mikrobů nebo čeho ve sklenici

přemýšlím – rej myšlenek či elektronů v mozku

(Baví mě dělat věci, které se dělají samy – chleba kyne, oheň hoří, kombucha kombuchuje a myšlenky vznikají samy od sebe)

Co jsem a nejsem já?

Jsem to co mohu ovlivnit? Můžu zvednout ruku – to jsem já. Můžu se jít projít – to jsem já. Můžu psát na notebooku – to jsem já. Přemýšlím – to jsem já.

Neovlivním co se děje v kamnech, chlebu, kombuše – to nejsem já.

Jednoduché. OPRAVDU???

Můžu ovlivnit svůj krevní oběh? Činnost štítné žlázy? Vjem tepla? Růst vlasů? Dělení buněk? Myšlenku, která mě napadne za 20 sekund? Stav neuronů v mém mozku? To, jak se cítím? To by bylo dobré – to by se každý cítil skvěle.

To spíš můžu uhasit nebo rozdělat oheň v kamnech, upéct a sníst chleba nebo vypít kombuchu.

Tak co jsem já?

Můžeme hledat i jiná tajemství. Třeba co to je hmota? Na první pohled to je třeba něco tvrdého (nebo měkkého) velkého či ještě většího, co můžu vzít do ruky či jinak *nahmotat* (či *nahmatat*). Ale pokud se budeme opravdu snažit zjistit co to je hmota, tak to bude zajímavé. Zjistíme, že je složená z atomů a atomy z jádra a obalu a obal z elektronů a jádro z protonů a neutronů a protony a neutrony z kvarků u a d. A kvarky drží pohromadě gluony. A hmota je energie. Hmota je koncentrovaná energie. Velmi koncentrovaná energie. Hmota - energie je vlastně vztah elementárních částic (bosonů a fermionů). A atom je velká prázdnota a nepatrné, ale velmi hmotné jádro uvnitř. Skoro to připomíná slova Bodhisattvy Avalokitešvary:

Forma není nic jiného než prázdnota, prázdnota není nic jiného než forma. Prázdnota se nedá odlišit od formy a forma od prázdnoty. To co je forma, to je prázdnota, to co je prázdnota, to je forma. Stejně tak i počitky, vnímání, formace vůle a vědomí.

(Sútra srdce - Pradžňápáramita sútra)

V podstatě skutečně narazíme na formy a vtahy spíš než na něco „hmotného“. Co tvoří naše těla? Atomy, které kdysi vznikly v nitru hvězd* a jsou z valné části prázdnota. Co jsou naše myšlenky? Pohyb elektronů mezi neurony? Co tvoří náš mozek? Vzájemný vztah neuronů?

*Až na vodík – to dá rozum.

Rozježděná kaluž v poli
zase návrat
- vzpomínka co bolí

Z konstrukce myšlenek opadá rez
naděje zapadly stále je dnes
A v šeru nastalém nevidíš nic
zbavený plamenů obřadních svíc
Tančíš sám s ozvěnou svých vlastních
slov

sám v sálu otázek jež nemá strop
Já to je bludiště vzpomínek snů
Rozbořit další zeď na cestě dnů

Nažral ses otázek
vyzvracel zpověď
Kolik způsoby
jsi sebe podved'
Byla tu nálada
kdosi ji odved'
tenhleten okamžik
se vážně poved'

Spousta věcí se vyrábí pouze za jediným účelem – vydělat peníze. Nikoho nezajímají důsledky. Předražené výrobky a služby jsou to, na čem je možné vydělat. Předražené = "zobchodované", prodané se ziskem, vydělávající, nabito schopností nechat vydělat. Co když většina "špatností" začíná rozmazleností – touhou po předraženém? Existují i věci nepředražené – nedělané pro zisk, ale pro radost? Zní to sice dost naivně, ale snad ano.

Hledáme nějaké uspořádání. Jakmile dokážeme porovnat – zjistit, co je více a co méně (čehokoli) myslíme, že poznáme co je lepší (nebo horší). Ale vlastnost

Instantní symboly zabíjí květ
té stoce iluzí říkáme svět
Úsměv pochopení znamená mír
Hladina na níž se netvoří vír
Znamení něčeho co nemá strach
Když kolem prochází nesmělý vrah

Vysmát se veškerým pocitům viny
Anebo uplácet problém svůj z hlíny
Vidět své naděje temné jak stíny
Ty modré závěje neznámé splíny

Dík za návštěvu
myšlenky jež odlétáte
než sbohem dáte

Děšť zrychloval mé kroky
a v kaluži odraz zestárlého času
obraz šmouhy jedné kapky
z konce ztřeptaného vlasu
Škoda, že se neudálo něco,
o čem bych moh' psát
Škoda, že se neudálo něco,
o čem bych moh' snít
škoda, že jsem jen pil víno
škoda, že jsem musel jít

méně/více a lepší/horší spolu velmi málokdy souvisí a už vůbec se nejedná o lineární závislosti ve smyslu více je lepší(horší) než méně - ať už linearizujeme jakkoli. Jinak řečeno: **jednoznačné přiřazení** (větší/menší, starší/mladší, silnější/slabší, minulé/budoucí, svobodné/nesvobodné, jakékoli/jiné než jakékoli) = lepší/horší vlastně **nikdy neplatí**.

Prostě vlastnost lepší/horší nesouvisí s jakoukoli jinou vlastností, věcí či událostí, ale záleží jen a pouze na našem "vyhodnocení" (podle daného uspořádání). Jinými slovy: „čím více, tím lépe“ je nesmysl nad nesmysly ať se to týká čehokoli. Může to být pravda pouze ve velmi omezeném rozsahu použití.

Téměř se dá říci, že pokud je vůbec někde něco "špatně" tak je to pouze naše usilovná snaha o "dobře" (v jakémkoli smyslu).

Hra na *čím více, tím lépe* má mnoho podob:

dražší výrobek → kvalitnější výrobek
dražší značka → kvalitnější výrobek
více odpustků, více modliteb, vícekrát v kostele → lepší křesťan
více dárků → větší láska
více informací → lepší názor
dražší dovolená → více radosti
více peněz → více radosti
více věcí → více radosti
více volného času → více radosti
více chlastu → více zábavy
více lidí → více zábavy
více léků, vitamínů → více zdraví
vyšší příjem → lepší život
více zážitků → více radosti
více peněz do vzdělání → lepší budoucnost

více peněz → vše lepší
více peněz do vědy a výzkumu → lépe pro lidstvo
více peněz do zbrojení a obrany → více míru
Čím více proužků, tím více Adidas :)

více „*lepších vlastností*“ → tím lépe mezi „*lepšími vlastnostmi*“ patří zejména: bio, natural, přírodní, zdravé, levnější, akční, vyšší, demokratické, svobodné, tradiční, domácí, šetrné k přírodě, více v jednom (nejlépe vše), vědecké, moderní makrobiotické, univerzální, probiotické, rychlejší, nepostradatelné, značkové, luxusní, výhodné, skvělé, prozápadní, šťastné a veselé :)

Bohužel nic z toho neplatí. Respektive: může platit, ale NEMUSÍ!

Samozřejmě platí: mám více peněz → více mohu utratit (v podstatě ale jen říkáme jiným způsobem totéž). Ale už neplatí: mohu více utratit → lépe nakoupím (budu více spokojen). Podobně platí: více metrů měří → vyšší rozhledna nebo více dm³ → více litrů (to vskutku platí VŽDY). Ale už nemusí platit, že z vyšší rozhledny bude lepší rozhled (vyšší rozhledna → lepší rozhled) a čím více litrů piva vypiju, tím budu mít lepší náladu (více piv → lepší nálada). Může to platit, ale nemusí. Ale my velmi často věříme těmto → a máme za to, že levá a pravá strana jsou ve vztahu přímé úměrnosti. Nejsou. Tím jak jsme se velmi brzy naučili počítat 1, 2, 3, 4, 5 tak jsme uvěřili v uspořádávání. Toto uspořádávání může být velmi

užitečné (například pokud 7 hraček a 8 hraček dá 15 hraček, tak 7 rohlíků a 8 rohlíků dá 15 rohlíků a 7 něčeho jiného a 8 onoho jiného dá 15 téhož jiného).

A pokud 8 hraček je více než 7 hraček, pak také 8 rohlíků je více než 7 rohlíků a 8 něčeho je více než 7 něčeho a můžu to zapsat $8 > 7$ a to platí VŽDY. Ale to přeci neznamená, že čísla a uspořádávání by nám měla počítat a uspořádávat život. (7 hodin a 8 hodin je 15 hodin, takže už můžu jít domu.) Když už umíme používat větší $>$ a menší $<$, tak můžeme porovnávat. Bohužel schopnost porovnávat často přeceňujeme a sklouzáváme k porovnávání typu: kdo má $>$ a kdo má $<$ toho a onoho a čím $>$ tím lépe. Nejde o to, že „porovnávat je špatné“. Protože to by opět vedlo na hru: čím více, tím lépe. Jen na jiný typ této hry a to: čím více, tím hůře. To, že se jedná o stejnou hru je snad jasné. Takže nepomůže nahradit:

více porovnáвам → lepší za: více porovnáвам → horší

Příliš brzy dětem vštěpujeme hru na $> < =$. Nemůžeme se potom divit, že celá naše civilizace je posedlá honbou za něčím. Za něčím $>$.

Potřebujeme $>$ HDP ! A také $>$ růst (o více %) a samozřejmě $>$ Kč nebo $>$ €, \$, £, ¥, ¢, ₪, ₯

Více peněz do vzdělání, do výzkumu, do zbrojení - to prostě potřebujeme. Prostě potřebujeme $>$!!! (nejlépe všeho). Protože čím $>$ tím lépe.

Více peněz do vědy a výzkumu. Například LHC stál 8 miliard \$. Provoz stojí ročně desítky, možná stovky miliónů €. Je to dost či málo? Za to máme objev Higgsova bosonu (pokud to je Higgsův boson) na energii 125 GeV (pravděpodobnost 5σ). Je to dost či málo? Já nejsem proti výzkumu srážek hadronů, zkoumání a hledání. A už vůbec to nechci zlehčovat. Naopak, velmi mě baví číst a sledovat přednášky o kvantové mechanice, částicové fyzice, o standardním modelu, kosmologii, teorii relativity, gravitačních vlnách a podobně. Chci upozornit na něco jiného. Zaráží mě, že na jedné straně zkoumáme Higgsův boson (pokud to je vskutku on), jsme schopni uměle vytvořit podmínky, které panovaly ve vesmíru zlomky sekund po jeho vzniku a na druhé straně jsou děti, které neumí číst a psát. A těchto dětí přibývá a bude přibývat více a $>$. A je dost lidí, kteří tvrdí, že je Země placatá. A obávám se, že více peněz přinese akorát ještě větší rozdíly mezi lidmi.

Problém je, že nevíme, co chceme.

Pokud opravdu **toužíme** po **VELKÉM** $>$ pak ...

Pak nezbyde, než začít $>$ makat a pracovat a učit se a počítat a snažit se a budovat a vytvářet a zkoumat a vytrískat ze všeho co to jen jde. Zvýšit výnosy! Ať roste HDP! O hodně %. Čím $>$, tím lépe. Co nejvíce vydolovat, vytěžit, vysoutěžit, vyzískat. Ze Slunce, zemské kůry, z atmosféry, z lesů, sadů a polí, z oceánů, řek a rybníků, z bakterií, hmyzu, zvířat a z lidí. A z dětí.

Samozřejmě budeme naopak mít emisní povolenky, ekologické aktivisty a díky nim solární barony a podobně. Řítime se vpřed s nohou na **plynu** (růst HDP) i na **brzdě** (emisní povolenky) **zároveň**. Jak to asi může dopadnout?

A to zajisté přinese někomu prospěch. A někomu ne. Jak jinak. Čím > budeme makat (a budovat, a pracovat, ...), tím lépe se budou mít ti první a hůře ti druzí. Protáhne se peloton. Mezi prvními a posledními bude > mezera. Čím rychleji pojedeme, tím se mezera bude více natahovat*. Na jedné straně více negramotných a na druhé více Nobelových cen.

*To je také to jediné, co vyšší rychlostí můžeme získat – prodloužený peloton. Protože rychlost můžeme měřit jen vzhledem k něčemu jinému. Třeba něčemu pomalému. Absolutní rychlost nikdy nezvýšíme, protože absolutní rychlost neexistuje. Podobně bohatství. Aby byl někdo velmi bohatý, musí být někdo jiný velmi chudý. Nejde mít pouze bohaté, pokud nemáme srovnání s někým jiným (někým chudým). Je 10 000 hodně nebo málo? Ve srovnání s 2 000 je to dost, ve srovnání s 100 000 je to málo. Bez srovnání to nelze říci. Stejně tak nemůžeme mít rychlé, pokud není něco pomalého.

Mimochodem nesouhlasím s tím, že se děti moc biflují a že třeba děti méně zatěžovat a méně se biflovat. A ke každému přistupovat individuálně, protože Pepíček neumí číst, tak mu pořídíme čtecí pero a Anička neumí počítat do pěti, tak jí dáme kalkulačku a Janička je velmi slabá, tak bude mít IVP. A Toníček zlobí, tak co s ním? Dvojka z chování nebo návštěva psychologa? Adámek neumí nic, tak mu dáme asistentku. To je úplně k ničemu !!!

Protože až budou někde zaměstnáni, tak nebudou nic umět. Ale nikdo jim nedá IPP (místo IVP*). Jako že všichni musí za směnu odvést 100%, ale Pepíček a Anička jen 50%, Janička 20% a Adámek nemusí dělat nic (dáme mu asistentku). A Toníčka zavřeme do vězení či do ústavu.

*IVP – individuální vzdělávací plán (výdobytek inkluze), IPP jsem si vymyslel P znamená pracovní.

Děti nejsou schopny přečíst souvisle 2 odstavce, natož jim porozumět. Ne všechny samozřejmě (bohudík), ale jejich počet je stále > (bohužel). Ale pozor – nezatěžovat! Nebiflovat! Rozvíjet samostatné myšlení! (Jak asi, když nic nevědí?)

Ted' jsem si naběhl. Poslední odstavce si protiřečí. Na jedné straně jsem odpůrce přehnané pracovitosti a na druhé straně jsem odpůrce odpůrců biflování. Tak co vlastně jsem? Na které straně barikády stojím?

No to je jednoduché. Zaprvé nestojím na žádné straně a pokud něco chci tak spíše „bořit barikády“. Zadruhé: pokud chceme stále více (pokroku, technologií, růst HDP, rychlosti internetu a všeho možného) tak se děti budou muset učit a biflovat. Je jedno, zda je školství sešrotuje společně, nebo každého zvlášť (individuálně). Je jedno, zda budou hodnoceny známkou, slovně či formativně. Dokonce nezáleží ani na počtu školení či seminářů, kterých se musí jejich učitelé (alespoň formálně) zúčastnit. Nezáleží ani na počtu neziskovek a množství peněz, které do nich tečou. Ani na počtu vyplněných papírů, plánů, podpůrných opatření a množství dalších důležitých (veledůležitých) skutečnostech.

Ale pokud nám bude stačit to co máme, naučíme se vychutnávat si přítomnost a ne se hnát stále vpřed za velkým >, pak můžeme zvolnit. Sice bude nižší HDP a méně peněz do školství, zbrojení i výzkumu. Méně luxusního zboží, drahých aut, supermarketů, dovolených v cizokrajných dálavách a dalších radovánek.

Místo toho se můžeme jít projít jen tak a dívat se a obdivovat svět. A žasnout, co všechno nám tím spěcháním unikalo.

A můžeme si všimnout, že Pepíček sice neumí číst, ale krásně maluje. Tak ho necháme malovat a občas ať namaluje nějaké písmenko. Anička neumí počítat do pěti, ale má hudební talent. Tak prostě nepůjde na MatFyz. Janička je velmi slabá, ale za to je velmi veselá, přátelská a pohodová. Toníček zlobí, protože nechce sedět, ale běhat. Je nejrychlejší ze všech. Adámek si žije ve svém vlastním světě.

Tak jej prosím nerušíme.

Na skutečnost je možné se dívat z mnoha různých pohledů.

- z pohledu buněk, bílkovin, kyselin, atomů, subatomárních částic, kvarků, superstrun, vesmíru na nejmenší možné dosažitelné úrovni

- z pohledu tkání, orgánů, nervové a dalších soustav, jedince, společnosti, planety, Sluneční soustavy, galaxií a jejich kup a nadkup, vesmíru na největší možné dosažitelné úrovni

- z pohledu do sebe/na sebe - jedince neboli „já“. Co tento pohled znamená? Kam se to díváme? Jak hluboko, či daleko můžeme vidět? Vidíme (spíše vnímáme) nějaké vzpomínky, myšlenky, pocity. To co vystavujeme i to co skrýváme. Světlá i temná „zákoutí duše“. Vzpomínky na minulost a plány do budoucnosti. Ale všechny tyto prožitky ať už minulé nebo budoucí se dějí v přítomném okamžiku. Jsme stále v přítomnosti. Ať se pozorujeme na nejmenší nebo největší možné dosažitelné úrovni, tak jsme stále v přítomnosti.

Jaké jsou úrovně mimo tento rozsah:

„Vesmír od nejmenší po největší dosažitelnou úroveň.“

I kdyby se dosažitelná úroveň stále vzdalovala (resp. hranice dosažitelného a nedosažitelného) nebo se stále přibližovala, či pohybovala jakýmkoli směrem (tedy i mimo směr nebo vůbec). Tak se nikdy nedostaneme jinam, než tam kde právě jsme. Na hranici dosažitelného a nedosažitelného. Minulosti+budoucnosti a přítomnosti. Vlastně cele v přítomnosti. Nebo jsme jinde? Jsme uprostřed či na hranici? Uprostřed hranice asi být nelze. Nebo tam jsme?

Co třeba mysl? Vejde se někde mezi kvarky (superstruny nebo co) a pozorovatelný vesmír? A co nepozorovatelný vesmír? Může být mysl mimo pozorovatelný vesmír? Asi těžko. Mysl vytváří vesmír v mysli. Vesmír vytváří mysl ve vesmíru. Obojí je jeden a ten samý proces. Vnímán jednou myslí, jednou vesmírem, jednou myslí jedním vesmírem touto myslívesmírem.

Tak jak to teda je?

Hledat odpověď na předchozí otázky nikam nevede.

Čím více se snažíš poznat svět, tím více se dozvídáš o sobě.

Čím více poznáš sebe, tím lépe poznáš to, co tě obklopuje (vesmír).

Čím lépe rozumíš sobě, tím lépe se naladíš na okolí a tím více prohloubíš poznání sebe ve vztahu k okolí. Je ještě něco navíc, než já a vesmír? Je mezi mnou a vesmírem stejně zřejmé oddělení jako mezi slovy já a vesmír? V myšlenkách snadno oddělíme cokoli od čehokoli (sebe od okolí). V realitě jsme ale neoddělitelný proces: jávesmír.

Nehledej odpovědi tam kde nejsou. Ale když budeš vědět kde jsou, tak je nebudeš hledat. A když nebudeš vědět kde jsou, nebudeš ani vědět kde nejsou a hledat tedy znamená hledat tam kde mohou být. Nelze hledat tam kde jsou, resp. lze ale je to zbytečné. Stejně jako hledat tam, kde nejsou.

To se vztahuje na jakékoli hledání čehokoli (všeho včetně ničeho i všeho bez ničeho), hledej pokud tě to baví, ale nečekej, že něco najdeš.

Pokud i tak hledáš, pak nevím, zda to je či není v pořádku.

Ví to vůbec někdo? A pokud ANO, pak:

„A kdo to ví, ať odpoví, odpoví mi na otázku:

„Co to je?“

Co vlastně hledáme? To se nám zdá že to, co vnímáme je málo, chceme ještě víc? Tomu říkám neskromnost a rozmazlenost. Snaha o skromnost, je ještě vyšší typ rozmazlenosti – rozmazlenost² (možná na třetí či na kolikátou).

Z uvedeného je jasně patrné (doufám), že můžu psát cokoli a těžko kdokoli (včetně mě) rozliší, zda to je k něčemu či k ničemu. Zda duchaplné či duchaprázdné. Bláznivé či jen hloupé. Ani se nedá zjistit, zda to má být k něčemu či k ničemu. A co by to znamenalo, kdyby to bylo k něčemu? A co by to znamenalo, kdyby to bylo k ničemu? A na základě čeho se rozhodne? A kdo to rozhodne? Já ty on ona ono vesmír? Jávesmírtyvesmíronvesmíronivesmír ...

nebo snad vesmjáonírmysfhjontyvedjálvefvsítranojisbhoírvjgdsdvgmírčičďđŽŮ

Přeji hezký den Lálča

www.vesmat.cz

Ve zbytečné knize se posmívám reklamě, a hle už jí sem cpu:

Kupte si bambus na www.vesmat.cz/bambus.

A nejen reklama, ale i velmi výhodná nabídka – dokonce AKCE!

Nakupte bambusy a dostanete Zbytečnou knihu *zcela** zdarma.

Stačí do objednávky napsat tajný kód:

Zbytečná kniha :)

*může být něco nezcela zdarma?

Nejen že je zde reklama, které se vysmívám, ale je zde i akční nabídka!

To jsem ale panečku pokrytec. A ještě pokrytectví nepokrytě přiznávám.

Co nepokrytě! Drze!

Ano, drze to přiznávám :)